

Justitsministeren (Thestrup): Jeg skal ganske kort redegøre for selve Jarisagens handlingsforløb.

I august 1966 indrykkede plejeforældrene en annonce i et finsk dagblad om adoption af et spædbarn. Jaris mor svarede på annoncen, og den 22. august underskrev hun i Finland et af en finsk bekendt til plejeforældrene affattet samtykke til, at de adopterede Jarí, der er født den 3. maj 1966. Moderen meddelte samtidig plejeforældrene, at baggrunden for hendes ønske om at bortadoptere Jarí var, at hun som 20-årig enke havde vanskeligt ved at magte to børn. Hun henviste dem til at hente barnet på det børnehjem i Finland, hvor hun havde måttet anbringe det, og det gjorde de kort tid efter, uden at de ved den lejlighed var i forbindelse med moderen.

Den 23. september samme år indgav de til Vejle amt en ansøgning om adoption af Jarí. Amtet forelagde sagen for justitsministeriet, som anmodede det finske socialministerium om en udtalelse. Grunden hertil var bestemmelsen i artikel 12 i den nordiske konvention indeholdende international-privatretnlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, hvorefter en ansøgning om adoption af et barn under 18 år, som er bosat i den stat, hvor han har statsborgerret, ikke må bevilges i en anden stat, forinden vedkommende børnetilsynsmyndighed har haft adgang til at ytre sig. Justitsministeriet anmodede samtidig om, at moderen måtte blive opfordret til at vedstå sit samtykke over for en offentlig myndighed, således som det er praksis ved behandlingen af sager om adoption af danske børn.

I et brev af 17. april 1967, altså kun 7 måneder efter, at plejeforældrene havde hentet barnet, meddelte moderen, at hun nu ønskede Jarí tilbage, da hun var blevet gift og havde fortrudt sin handling, sin bortadoption. Af den grund afslog justitsministeriet ansøgningen om adoption.

Der har siden den tid været tvist med plejeforældrene om udlevering af drengen til moderen. Tvisten er foreløbig afgjort ved vestre landsrets dom af 11. marts 1968, der stadfæster fogedrettens kendelse om, at barnet skal udleveres, og denne afgørelse er nu af plejeforældrene indbragt for højesteret.

Jeg finder det rigtig, at justitsministeriet afslog at give adoptionsbevilling. Efter ju-

stitsministeriets opfattelse kan et samtykke til adoption frit tilbagekaldes, indtil bevilgingen er meddelt, og i den konkrete sag var samtykket ydermere givet af en moder, der ikke var blevet vejledt om retsvirkningerne af en adoption, således som danske mødre i tilsvarende situationer bliver det. Men jeg kan udmærket godt se det meget rigtige i det, der bliver anført af fru Lene Christensen, og når højesterets afgørelse er faldet, vil jeg gerne overveje, om der skulle være grund til at se på en ændring af den nugældende praksis vedrørende tilbagekaldelighed af familieretlige erklæringer.

Lene Christensen: Jeg takker ministeren for det positive svar. Det eneste, jeg beder om, er, at ministeren træffer en beslutning, før højesteret tager sin stilling, så at de forældre, der venter på dette udfald, vil vide, hvor ministeren står i dette tilfælde.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg må desværre bedrøve fru Lene Christensen med, at det er ikke muligt for mig. Jeg kan ikke gribe ind i en sag, der verserer ved domstolene. Det er fogedrettens kendelse, der er appelleret først til landsretten og derefter til højesteret, så jeg kan ikke gribe ind i Jarisagen. Højesterets afgørelse her må blive den endelige afgørelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Søren B. Jørgensen** til boligministeren:

„Finder ministeren, at et salær på 5 pct. af den årlige leje til et udlejningskontor, bl. a. i Randers, for anvisning af en lejlighed i et privat boligbyggeri er urimeligt?“

Søren B. Jørgensen: Det stillede spørgsmål til boligministeren skal ses på baggrund af en række henvendelser, jeg hjemme i Randers har fået fra lejlighedssøgende, der har ment, at det var et ublu gebyr, de havde måttet betale for at få anvist lejlighed i privat boligbyggeri, de selv har søgt.

Forholdet er dette, at private bygherrer, når et byggeri er færdigt, som regel beder et bureau eller et udlejningskontor om at forestå udlejningen, og sådan set er det jo meget praktisk; så er man fri for at have det rend på bygherrens kontor. Arbejdet består i i